

Arrest

nr. 305 650 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 16 februari 2023 België binnen met een paspoort met visum en verzoeken op 20 februari 2023 om internationale bescherming. Op 24 november 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 28 november 2023 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B. D. C. F. G. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1976 in Plato, gelegen in het Colombiaanse departement Magdalena. Al snel na uw geboorte verhuisde uw gezin naar de stad Barranquilla, om vervolgens toen u ongeveer veertien jaar oud was zich te vestigen in de stad Santa Marta. U vervolgde uw middelbare studies en behaalde een diploma als hulpverpleegster, waarna u gedurende enkele jaren aan de slag ging in een kliniek. In 1992 begon u een relatie met uw huidige partner, O. A. B. O. (...). Sindsdien hebben jullie steeds samengewoond. Samen kregen jullie in 1993 tevens een dochter, die inmiddels met haar eigen gezin een leven heeft uitgebouwd in de stad Cartagena.

In 1997 trok uw gehele familie gedurende een periode naar Maicao in het departement La Guajira. Uw vader had er een zaak die handelde in bananen, hetgeen de aandacht trok van de aldaar aanwezige paramilitairen. Uw vader werd het slachtoffer van afpersing, er werd een enorm groot bedrag van hem geëist. Toen hij dit weigerde te betalen, werd uw vader ter plekke op de markt gedood. Op datzelfde moment werden ook drie van uw neven, werknemers van uw vader, door de paramilitairen om het leven gebracht. U en uw familie verlieten vervolgens nog datzelfde jaar Maicao en jullie keerden terug naar Santa Marta, een gebeurtenis die achteraf door de Unidad para las victimas werd erkend als een gedwongen ontheemding.

U en uw familie hernamen jullie levens in Santa Marta en in 2011 richtten u en uw partner samen een vleeshandelszaak op, gelegen op de openbare markt in de stad. De zaak draaide goed, jullie kenden een bekendheid in de omgeving en jullie hadden alles mooi op orde. Niettemin waren ook in Santa Marta gewapende groeperingen, geaffilieerd met de paramilitairen, actief. Zo werd u op 20 december 2020 in uw zaak geconfronteerd met een gewapende persoon die zich identificeerde als de financiële baas van de bende Los Panchencas nadat hij zonder te betalen vlees wilde meenemen. Op 7 juni 2021 werd u in uw zaak benaderd door twee leden van de paramilitaire groepering Los Conquistadores de la Sierra. Een van hen vertelde u dat zij u bezochten voor een samenwerking. U diende maandelijks 1.000.000 Colombiaanse peso's (ongeveer gelijk aan 223 euro) te betalen en dit bedrag cash in een enveloppe aan hen te overhandigen. U repliceerde dat de zaken sinds de coronapandemie niet goed gingen, dat uw partner te kampen had met gezondheidsproblemen en dat u enige tijd zou nodig hebben om het bedrag te betalen. De mannen maakten u hierop duidelijk dat eenmaal u het geld in uw bezit had, u hen moest opbellen zodat zij het konden komen ophalen. Vervolgens vertrokken de paramilitairen weer. Hoewel u het gevraagde bedrag zou kunnen hebben verzamelen, besloot u meteen om niet mee te werken en niet mee te gaan in de afpersing die u te beurt viel. U nam nooit meer verder contact op met Los Conquistadores de la Sierra. Een week later, op 14 juni 2021, kreeg u een tweede keer bezoek van dezelfde twee paramilitaire leden. Zij reageerden boos, u had immers het eerder geëiste bedrag niet betaald. Daarop deelden zij mee dat de vacuüm werd verhoogd tot 5.000.000 peso's (ongeveer 1.116 euro), hetgeen u op 30 juli 2021 cash diende over te maken. U begon angstig te worden, uw vader was immers omwille van gelijkaardige redenen door paramilitairen om het leven gebracht. U besloot uw principes echter niet te verloochenen en maakte voor uzelf de afweging om niet in te gaan op de eisen van de afpersers. Uit voorzorg sloot u uw zaak en stopte u de handelsactiviteiten. Nadat u ook ditmaal de gevraagde vacuüm niet betaalde, begon u rond 18 augustus 2021 dreigementen te ontvangen. Zowel via dreig telefoons als dreig berichten werd u met de dood bedreigd, u werd daarbij tevens uitgeroepen tot militair doelwit van de paramilitairen. Dit alles vertelde u niet aan uw partner, die u volledig in het ongewisse liet over de aanhoudende problemen waarmee u te maken kreeg. Zijn medische toestand destijds ging verder achteruit en hij had blijvende verzorging nodig na een eerste ziekenhuisopname. U wilde hem niet opzadelen met nog meer zorgen en zweeg over uw confrontaties met de paramilitairen. Op 23 augustus 2021 trok u naar La Fiscalia, waar u een klacht neerlegde. Hierna kreeg u bezoek van twee agenten die behoorden tot de gespecialiseerde Gaula-eenheid, maar op verdere bescherming kon u niet rekenen. Dit deed u besluiten om Santa Marta te verlaten. In september 2021 verhuisden u en uw man, aan wie u had gezegd dat hij elders op een andere arts konden rekenen, naar Barranquilla.

Op een van de laatste dagen van oktober 2021 keerde u in uw eentje met u motor terug naar Santa Marta. U werkte met kredieten en diende nog geld te innen bij mensen die u bedragen verschuldigd waren. Eenmaal aangekomen in Santa Marta werd u de weg versperd door twee personen. Ze wierpen u toe dat ze u gevonden hadden en dat ze u zeker nog zouden terugvinden, dat ze geen spelletjes aan het spelen waren. Daarop werd u nogmaals aangemaand omtrent het gevraagde geld. U werd vervolgens geduwd en u belandde onder uw motor. Daaropvolgend ging een van deze mannen op uw been staan, hetgeen verdere verwondingen veroorzaakte. Nadat de twee paramilitairen weer waren vertrokken, keerde u onmiddellijk terug naar Barranquilla. Daar vertelde u uiteindelijk alles wat u in de afgelopen maanden had meegemaakt aan uw man. In de periode die volgde, bleven jullie in Barranquilla. Jullie keerden enkel nog terug naar Santa Marta indien uw man er medische behandelingen diende te ondergaan. De maanden passeerden zonder verdere problemen en in juni 2022 besloten jullie om opnieuw in Santa Marta te gaan wonen, denkende dat de situatie inmiddels zou zijn gekalmeerd.

In de tweede helft van december 2022 begon u opnieuw bedreigingen te ontvangen vanwege Los Conquistadores de la Sierra. U werd enkele keren opgebeld, uw belagers wisten intussen dat u was

teruggekeerd naar de stad. Daarbij werd u opnieuw aangemaand om een afpersingsbedrag te betalen, ditmaal diende u 25.000.000 peso's (ongeveer 5.582 euro) aan de paramilitaire groepering te overhandigen. U loog en zei dat u net naar Santa Marta was teruggekeerd met de intentie om de vacuna te betalen, dat u een eigendom zou verkopen om het nodige geld bijeen te sprokkelen maar dat u hiervoor tijd nodig had tot eind februari. De leden van Los Conquistadores de la Sierra gingen ermee akkoord dat u het geëiste bedrag tussen 20 en 25 februari 2023 zou betalen. Na deze telefoontjes legde uw partner zijn oor te luister bij zijn contacten, die hem konden bevestigen dat de paramilitairen het wel degelijk nog steeds op u hadden gemunt. Het gerucht ging de ronde dat u hoe dan ook zou worden gedood, maar dat de paramilitairen zouden wachten met de moord tot u geld zou overmaken. Hierop kwamen u en uw man tot de conclusie dat Colombia niet langer veilig was voor jullie en brachten jullie de nodige reisformaliteiten in orde om het land te verlaten.

Op 15 februari 2023 verlieten u en uw partner Colombia en reisden jullie met het vliegtuig via Amsterdam naar Brussel. Vervolgens deden jullie op 20 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de aanwezige gewapende groeperingen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw partner de volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een document vanwege de Unidad para las victimas, foto's van de verwondingen die u opliep bij het motorincident, screenshots van dreigberichten, een aangifte en een medisch document van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de paramilitaire groeperingen in uw regio, nadat u door hen zou zijn uitgeroepen tot militair doelwit omwille van het zogenaamde gegeven dat u zou hebben geweigerd om geëiste afpersingsbedragen te betalen (CGVS, p. 26). Uw partner schuift dezelfde vrees en dezelfde vermeende problemen naar voren (CGVS partner, p. 15). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw beweringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en een gebrek aan aannemelijkheid, alsook kunnen in uw verklaringen en die van uw partner verscheidene fundamentele tegenstrijdigheden worden vastgesteld, waardoor er geen geloof kan worden toegeschreven aan het door u voorgewende asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de door u geschetste gang van zaken niet als aannemelijk kan worden beschouwd. Daarbij komen verscheidene eigenaardigheden naar voren in uw verklaringen en kan het zagezegde verloop van de door u aangebrachte problemen in wezen alreeds van in den beginne moeilijk overtuigen. Het oogt immers alreeds dadelijk weinig aannemelijk dat de vermeende afpersing, daaropvolgende zogenaamde bedreigingen en problemen die u met een geharde paramilitaire groepering zou hebben gekend, dermate lang zouden hebben kunnen aanslepen. Alreeds op 7 juni 2021 zou u voor het eerst door Los Conquistadores de la Sierra zijn benaderd en alreeds toen zou u hebben geweigerd om hun voorwaarden in te willigen (CGVS, p. 17). In deze mag het dus enigszins verbazen dat dergelijke vervolgers u gedurende meer dan anderhalf jaar in wezen uw leven zouden hebben laten verderzetten. U schetst per slot van rekening en erg grimmig beeld van de personen die u stelt te vrezen. De situatie in Santa Marta zou erg gevaarlijk zijn, de aanwezige gewapende groeperingen zouden er zeer machtig staan en beduidend wreed te werk gaan (CGVS, p. 15). Zo werden mensen die hen niet gehoorzaamden op brutale wijze om het leven gebracht. Het doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen dat u in wezen bijna twee jaar lang ongeschonden zou zijn weggekomen, terwijl u voortdurend en meermaals actief zou zijn blijven ingaan tegen de eisen die de paramilitairen u zouden hebben gesteld. Meer nog, alreeds in augustus 2021 zou u door de gewapende groepering zijn uitgeroepen tot militair doelwit, hetgeen in wezen zou hebben ingehouden dat eender wie u op

eender welk moment van het leven zou hebben mogen beroven (CGVS, p. 21, p. 22). Dat u vervolgens tot in februari 2023, de maand waarin u uw land van herkomst verliet, aan een dergelijk fataal lot zou zijn kunnen ontkomen, is dus opmerkelijk te noemen. Men kan zich de vraag stellen met welke reden een geharde paramilitaire groepering dermate veel moeite zou ondernemen om u meermaals met de dood te bedreigen, en u daarbij in wezen de mogelijkheid zou hebben geboden om te ontkomen, zonder ooit concrete stappen in uw richting te ondernemen, nooit zou er een tastbare poging hebben plaatsgevonden om hun vermeende doelstellingen te bewerkstelligen (CGVS, p. 24).

Daarbij dringt de vaststelling zich op dat indien uw zagezegde belagers het werkelijk op u gemunt zouden hebben, zij in wezen reeds alle kansen zouden hebben gehad om u effectief te treffen, in casu quod non. Ook na uw zogenaamde problemen hun aanvang zouden hebben gevonden en u door de paramilitairen met de dood zou zijn bedreigd, leefde u tenslotte allerminst discreet. Pas in september 2021 trok u naar Barranquilla, maar ook na deze verhuis keerde u regelmatig terug naar de stad waar u zagezegd zou worden vervolgd (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 7). Indien de problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u ze voorwendt en er wat u en uw partner werkelijk sprake zou zijn geweest van een gevaar voor jullie leven, mag het verbazen dat jullie zich alsnog opnieuw richting jullie vermeende vervolgers zouden hebben begeven. Dat men in Colombia enkel toegang zou hebben kunnen krijgen tot medische zorg in het eigen departement is een bewering die u niet kan staven, als behoorlijk onlogisch naar voren komt en dan ook niet kan worden gevolgd (CGVS, p. 23). Daarbij staat deze uitleg enigszins in contrast met uw eerdere verklaring als zou u uw toen nog geheel onwetende echtgenoot net andere medische zorg hebben voorgewend om hem mee te krijgen naar Barranquilla (CGVS, p. 13). Indien u werkelijk dermate ernstige problemen zou hebben gekend met Los Conquistadores de la Sierra, een groepering waarvan u beweert dat ze ook buiten het gebied Santa Marta invloed en banden heeft, kan het moeilijk als aannemelijk worden beschouwd dat u na een vlucht alsnog naar de stad zou zijn blijven terugkeren (CGVS, p. 26). Daarenboven vestigden u en O. A. (...) zich in juni 2022 opnieuw definitief in Santa Marta en hebben jullie vervolgens steeds op hetzelfde adres verbleven tot jullie vertrek uit het land in februari 2023 (CGVS, p. 7). De door u bestempelde vervolgers zouden aldus ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om u te raken, in casu quod non. Daar komt bij dat leden van Los Conquistadores de la Sierra werkelijk de uitgelezen kans zouden hebben gekregen om hun plannen tot uiting te brengen toen zij u zouden hebben aangetroffen op uw motor in Santa Marta op het einde van oktober 2021 (CGVS, p. 22-23). U zou zich toen helemaal alleen in een kwetsbare positie hebben bevonden, met andere woorden een uiterst eenvoudig doelwit. Bovendien zou u op dat ogenblik reeds als militair objectief zijn gemarkeerd en zou toen reeds zijn opgeroepen om een einde te maken aan uw leven. Het mag vervolgens vreemd heten dat uw twee vermeende belagers u die dag eenvoudigweg zouden hebben laten gaan, terwijl zij overduidelijk de bovenhand in de situatie zouden hebben gehad. Uw bijkomende verklaring, met name dat zij u toen niet zouden hebben kunnen doden omdat ze op dat moment geen wapen bij zich zouden hebben gedragen, kan daarbij moeilijk overtuigen. Indien u werkelijk een doelwit zou hebben gevormd voor de paramilitairen, indien deze geharde groepering het werkelijk op u gemunt zou hebben en u werkelijk zou hebben willen doden, komt het geheel aan uw beweringen omtrent dit vermeende incident als bijzonder weinig aannemelijk naar voren. Uw verklaringen moeten danig verder aan aannemelijkheid en geloofwaardigheid inboeten.

Ook de houding die u zich in het kader van de door u gestelde problemen zou hebben aangemeten en het gedrag dat u in een dergelijke context zou hebben gesteld, draagt bij aan de onaannemelijkheid van het door u aangebrachte relaas daar dit moeilijk in overeenstemming valt te brengen met de door u opgeworpen vrees. Zo mag het complete gebrek aan enige vorm van voorzorgsmaatregelen ten zeerste verbazen. U stelt dat u nooit zou hebben overwogen om in te gaan op de zagezegde afpersing, nooit zou u hebben overwogen om te luisteren naar hetgeen de paramilitairen u zouden hebben opgedragen (CGVS, p. 18, p. 19). U zou daaropvolgend zijn uitgeroepen tot militair doelwit en u zou meerdere doodsb bedreigingen hebben ontvangen. Daarbij zou u hebben geweten hoe de paramilitairen te werk gingen en dat mensen dergelijke weigeringen zouden hebben bekocht met hun leven (zie tevens infra). Het kan bijgevolg moeilijk overtuigen dat u onder dergelijke omstandigheden werkelijk nooit iets zou hebben ondernomen om uzelf en uw gezin enigszins in veiligheid te brengen (CGVS, p. 19, p. 20). Eveneens bevreemdend ogen uw verklaringen als zou u ten tijde van de door u beweerde problemen nooit toekomstgericht hebben nagedacht en nooit hebben stilgestaan bij eventuele ontwikkelingen. Dat u welbewust en weloverwogen de beslissing zou hebben genomen om niet toe te geven aan de vermeende afpersing en de paramilitairen niet maandelijks een bedrag te overhandigen, maar vervolgens geen seconde zou hebben stilgestaan bij de mogelijke consequenties hiervan, komt – zeker wanneer de door u verklaarde veiligheidscontext en ook uw familiale geschiedenis (zie infra) in acht wordt genomen – niet bepaald als aannemelijk naar voren.

Evenmin aannemelijk te noemen is het zogenaamde gegeven dat u aanvankelijk uw partner op geen enkele manier op de hoogte stelde van de vermeende problemen waarmee u zou zijn geconfronteerd. Pas in oktober 2021 en dus meer dan vier maanden nadat u voor het eerst door Los Conquistadores de la Sierra zou zijn benaderd en nadat u het zagezegde motorincident zou hebben meegemaakt, zou u voor het eerst aan uw man hebben verteld wat er gaande zou zijn geweest (CGVS, p. 18, p. 24; CGVS partner, p. 12). Dat u

O. A. (...) gedurende maanden in het ongewisse zou hebben gelaten omtrent het zagezegde gevaar dat boven jullie hoofden zou hebben gehangen, kan moeilijk overtuigen. Uw uitleg, met name dat uw partner in diezelfde periode worstelde met gezondheidsproblemen en medische zorgen en dat u hem niet nog meer bekommernissen zou hebben willen bezorgen, kan hiervoor onvoldoende verschooning bieden (CGVS, p. 21, p. 24). Hoewel er beslist kan worden ingezien dat de medische toestand van uw partner op dat ogenblik een bepalend aspect in jullie levens heeft gevormd, mag het toch enigszins merkwaardig heten dat u uw levenspartner niet op de hoogte zou brengen van de aanzienlijke risico's die u zou hebben gelopen. Daarenboven komt uit uw verklaringen naar voren dat niet enkel u, maar uw hele familie door de zogenaamde vervolgers, zou zijn bedreigd waardoor dus ook uw partner in gevaar zou hebben verkeerd (CGVS, p. 21). Dat u O. A. (...) wekenlang zelfs niet zou hebben gewaarschuwd over het zogenaamde gegeven dat hij een doelwit zou hebben gevormd voor een genadeloze gewapende groepering en hem niet zou hebben verteld dat jullie gezin in het vizier zou zijn genomen, kan in wezen geenszins overtuigen indien er werkelijk sprake was van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade wat jullie betreft. Deze vaststelling doet onafwendbaar verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u naar voren geschoven asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ogen daarbij nog des te merkwaardiger, gezien de – zoals hierboven reeds aangeraakte – algehele veiligheidscontext die u schetst en het familieverleden dat u aanbrengt. Eerder in deze beslissing werd reeds aangebracht dat u een weinig fraai beeld ophangt van de algehele veiligheidssituatie, alsook de groepering die u stelt te vrezen (CGVS, p. 14-16). In uw omgeving zouden aanvallen deel hebben uitgemaakt van het dagelijkse leven, zouden de paramilitairen genadeloos hebben opgetreden en een beduidende hoeveelheid macht hebben tentoongespreid. Daarbij zou vacuna oftewel afpersing eveneens genormaliseerd zijn, hetgeen algemeen geweten zou zijn geweest onder de handelaars en bevolking. Mensen die niet deden wat hen door de gewapende groeperingen werd gevraagd, zouden onverbiddelijk zijn vermoord. Daarenboven mag blijken dat uw vader en drie van uw neven in 1997 door leden eenzelfde paramilitaire beweging om het leven werden gebracht nadat zij hadden geweigerd om een van hen geëist afpersingsbedrag te betalen (CGVS, p. 16). Dit in rekening gebracht, oogt het des te minder aannemelijk dat u amper voorzorgsmaatregelen zou hebben getroffen en de door u verklaarde problemen niet zou hebben gedeeld met uw levenspartner. Overigens kan vanuit deze optiek nog worden toegevoegd dat het eigenlijk reeds van in den beginne onaannemelijk oogt dat u en O. A. (...) voordien nooit de mogelijkheid van een eventuele afpersing en dan te volgen strategie zouden hebben besproken. Jullie waren immers de eigenaars van een goed draaiende zaak, die gekend was in de omgeving en goed was georganiseerd (CGVS, p. 7-8). Doorheen het persoonlijk onderhoud laat u daarnaast meermaals uitschijnen dat het betalen aan gewapende groeperingen volstrekt niet strookt met uw principes. Dat jullie dan de ruimere context in acht genomen, dit onderwerp nooit zouden hebben doorgesproken doet zodoende de wenkbrauwen fronsen indien de paramilitairen werkelijk een zodanig sterke greep zouden hebben gehad over uw regio. Het door u naar voren geschoven asielrelaas kan met andere woorden geheel niet als aannemelijk worden beschouwd.

Daarenboven, en niet in het minst, kunnen er verscheidene markante inconsistenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw partner, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig verder ondermijnt. Het doet ten eerste verbazingwekkend aan dat jullie verklaringen op verscheidene essentiële punten werkelijk uiterst van elkaar verschillen, te meer gezien zowel u als O. A. (...) beweert dat u hem alle details omtrent de vermeende problemen zou hebben toegelicht (CGVS, p. 25; CGVS partner, p. 12). Zo beweert uw partner dat u in december 2021, toen u voor het eerst zou zijn geconfronteerd met een lid van een gewapende groepering, dat deze persoon deel zou hebben uitgemaakt van Los Conquistadores de la Sierra, dezelfde groepering als diegene waarmee u later de zogenaamde afpersingsproblemen zou hebben gekregen (CGVS partner, p. 10). U stelt daarentegen dat het toen zou zijn gegaan om een prominent persoon van een andere groepering, met name Los Panchencas (CGVS, p. 13, p. 17). Eigenaardig genoeg blijken jullie evenmin eenduidig over de concrete omstandigheden waarin u voor het eerst zou zijn benaderd omtrent een te betalen vacuna. U geeft te kennen dat er voor het eerst afpersingsgeld zou zijn geëist op 7 juni 2021 en dat u op dat moment persoonlijk zou zijn aangesproken door twee personen in uw handelszaak (CGVS, p. 17). O. A. (...) verklaart echter dat deze eerste zogenaamde confrontatie met afpersing zich zou hebben voorgedaan in september 2021, alsook dat u niet persoonlijk zou zijn benaderd dan wel dat de zagezegde belagers u zouden hebben opgebeld (CGVS partner, p. 12). Ook jullie verklaringen omtrent de verscheidene opeenvolgende bedragen die zouden zijn geëist stemmen allerm minst overeen. Daar waar u te kennen geeft dat u initieel 1.000.000 Colombiaanse peso's zou hebben moeten betalen en dit een week later zou zijn opgetrokken tot 5.000.000 peso's, beweert uw partner dat het startbedrag reeds 5.000.000 peso's zou hebben omvat en dat dit vervolgens zou zijn verdubbeld tot 10.000.000 peso's (CGVS, p. 17, p. 19; CGVS partner, p. 12). Dat jullie er zowaar niet in slagen om coherente verklaringen af te leggen omtrent dermate cruciale aspecten, mag ten eerste verbazen. Verder komt naar voren dat u het heeft over tot wel vijf of zes zogenaamde dreigberichten aan uw adres, terwijl uw man het slechts houdt op drie vermeende dreigberichten (CGVS, p. 21; CGVS partner, p. 12). U verklaart met andere woorden zowaar bijna het tweevoudige. Ook valt het op dat O. A. (...) stellig beweert dat er op geen enkel moment door de

Colombiaanse autoriteiten zou zijn opgetreden en dat er na het neerleggen van de aangifte werkelijk nooit iets zou zijn ondernomen (CGVS partner, p. 13). U brengt immers naar voren dat u na het indienen van uw klacht wel degelijk nog bezoek zou hebben ontvangen vanwege twee agenten die tot de gespecialiseerde Gaula-eenheid zouden hebben behoord (CGVS, p. 13). Daar komt nog bij dat u volgens uw eigen verklaringen, bij het zogezegd plaatsvinden van het vermeende motorincident eind oktober 2021, slechts een enkele dag naar Santa Marta zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 22). U zou er slechts een dag zijn geweest en nog diezelfde dag weer naar Barranquilla zijn gereisd. Daar staat tegenover dat uw partner vreemd genoeg beweert dat u toen niet een dag, maar twee dagen in Santa Marta zou hebben doorgebracht (CGVS partner, p. 13). Dergelijke fundamentele tegenstrijdigheden omtrent wat in wezen de kern is van jullie asielaanvraag, doen de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven en daarbij ook onvermijdelijk jullie algehele geloofwaardigheid stevig wankelen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze verscheidene in het oog springende tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, volhardt u slechts in uw eigen versie van jullie verklaringen en beweert u niet te weten waarom deze zo verschillend blijken, hetgeen bezwaarlijk als verschoning kan gelden en uw reeds aanzienlijk aangetaste geloofwaardigheid niet weet te herstellen (CGVS, p. 25-26). Het gegeven dat de verklaringen van u en uw partner, bovenop het alreeds onaannemelijk karakter ervan, hoogst inconsistent blijken te zijn, is verder nefast voor uw algehele geloofwaardigheid en die van de door u naar voren geschoven problemen en vrees.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook uw eigen verklaringen niet geheel coherent blijken te zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelt u immers, wanneer u hier expliciet naar wordt gevraagd, dat uw handelszaak waarvan sprake zou zijn gesloten op precies 3 augustus 2021 (CGVS, p. 8). Later brengt u dan weer naar voren dat deze zaak voor het laatst zou zijn geopend op 30 juli 2021, de zogenaamde dag van de deadline die uw vermeende vervolgers u zouden hebben opgelegd toen zij vacuüm zouden zijn beginnen eisen, en dat uw winkel nadien niet meer open zou zijn gegaan (CGVS, p. 20). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, stelt u dan weer dat het wel degelijk 3 augustus 2021 zou zijn geweest maar dat de winkel ook enkele dagen gesloten zou zijn geweest voor een ontsmetting in het kader van de covidpandemie, hetgeen tevens niet geheel overeen lijkt te stemmen met uw eerdere beweringen en in wezen als weinig dienstige uitleg voor de vastgestelde discrepantie kan worden beschouwd. Daarbij valt het op dat u evenmin consistent blijkt te zijn wat betreft uw verklaringen omtrent uw opeenvolgende woonplaatsen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nog te kennen dat u in het jaar 2019 zes maanden in de stad Barranquilla zou hebben doorgebracht, om vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uw verklaringen aan te passen en te beweren dat u in de periode tussen september 2021 en juni 2022 in Barranquilla zou hebben verbleven (CGVS, p. 5; Verklaring DVZ, vraag 10). Dit verschil is opmerkelijk te noemen, gezien u deze verhuis naar Barranquilla rechtstreeks in verband brengt met de vermeende vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dat deze u ertoe zouden hebben genoopt om Santa Marta te verlaten (CGVS, p. 13). Gevraagd naar deze ongerijmdheid, herhaalt u slechts uw latere verklaringen, hetgeen uiteraard geen afbreuk doet aan de duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheid. Uw geloofwaardigheid komt nog verder op de helling te staan.

Evenzeer opmerkelijk is de vaststelling dat uw partner, die zich eenzelfde vrees voor vervolging toemeet en zich daarbij volledig baseert op de vermeende problemen die u naar voren schuift, op bepaalde cruciale vlakken een opvallende onwetendheid aan de dag legt. Zo mag blijken dat O. A. (...) eigenlijk geen weet heeft van de documenten en stavingstukken die jullie voorleggen ter ondersteuning van jullie asielaanvraag (CGVS partner, p. 9). Hij geraakt in wezen niet verder dan het vermelden van jullie identiteitsdocumenten en de aangifte die u deed bij de Colombiaanse autoriteiten. Uw partner blijkt verbazingwekkend genoeg geheel niet op de hoogte van het feit dat u foto's van uw zogenaamde verwondingen, alsook screenshots van de vermeende dreigberichten die u zou hebben ontvangen, heeft ingediend. Tevens eigenaardig oogt het zogenaamde gegeven dat jullie onderling, nadat u uw partner zou hebben ingelicht over de zogenaamde problemen waarmee u te maken zou hebben gekregen, in wezen niet meer over desbetreffend onderwerp zouden hebben gesproken (CGVS partner, p. 14). Een dergelijke markante desinteresse in wat in wezen jullie eigen asielmotieven zijn, reflecteert tevens danig negatief op de geloofwaardigheid van het door jullie aangebrachte asielaanvraag. Deze vaststelling, bovenop de reeds hierboven aangetoonde flagrante tegenstrijdigheden, maakt dat er bezwaarlijk nog enig geloof kan worden gehecht aan jullie beweringen.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door u en uw partner aangebrachte asielaanvraag en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Omwillen van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4,

§2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u en uw partner neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jullie identiteitsdocumenten betreft, u en uw partner legden jullie paspoorten en identiteitskaarten voor, dient vooreerst te worden gesteld dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit in deze worden betwist. Wat betreft de aangifte d.d. 23 september 2021 dient het volgende te worden opgemerkt. Eerst en vooral dient te worden gesteld dat documenten enkel een ondersteunende werking genieten, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De inhoud van deze aangifte kan daarbij niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Eenzelfde redenering dringt zich op met betrekking tot de foto's waarop bepaalde verwondingen worden afgebeeld – maar waarop in wezen niemand herkenbaar in beeld wordt gebracht –, alsook de screenshots van zogezegde dreigberichten. In deze dient immers te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke encensering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook de vermeende dreigberichten ontbreken enige objectieve authenticiteit, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. De aangifte, screenshots en foto's van de verwondingen zijn aldus geenszins in staat om uw verklaringen te onderbouwen. Met betrekking tot het document vanwege de Unidad para las victimas, dient te worden besloten dat dit een situatie beslaat die dateert uit het jaar 1997. Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat u ingevolge deze ontheemding inmiddels bijna twintig jaar geleden in de toekomst nog enige vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou dienen te koesteren. U brengt zelf nergens een vrees in dit verband naar voren en het CGVS kan in deze evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofde vaststellen. Het medisch document geeft een weergave van de gezondheidstoestand van uw partner d.d. 27 juni 2021, niets meer en niets minder. Momenteel verkeert uw partner in goede gezondheid (CGVS, p.9).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal

erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de partner van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O. A. B. O. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1973 in de stad Santa Marta in het Colombiaanse departement Santa Marta. Daar groeide u op bij uw ouders, samen met uw broers en zussen. U vervolgde er uw middelbare studies en ging nadien aan de slag als handelaar. In 1992 leerde u uw huidige partner B. D. C. F. G. (...) kennen. Jullie gingen samenwonen en kregen een jaar later een dochter.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner B. D. C. F. G. (...):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner B. D. C. F. G. (...) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS, p. 9; CGVS partner, p. 12), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekende partijen ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren.

Waar hen wordt verweten vage en weinig aannemelijke verklaringen over hun afpersers te hebben afgelegd, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verzoekende partijen vermoedden dat ze werden gerust gelaten omdat ze zeiden dat ze het wel gingen betalen, maar op dat ogenblik zelf nog niets konden voorschieten omwille van de moeilijke situatie. Zo verwees eerste verzoekende partij naar de pandemie en haar zieke man. In de tussentijd hadden verzoekende partijen ook Santa Marta verlaten en zich verplaatst naar Barranquilla.

p. 13-14 CGVS vrouw

(...)

Verder verzon eerste verzoekende partij ook het volgend smoesje om de afpersers af te schepen:

p. 23 CGVS vrouw

(...)

In dit kader merken verzoekende partijen tevens op dat de belagers enkel in contact kwamen met eerste verzoekende partij en dus een vrouw. Wellicht waren de afpersers meer geneigd om kansen te geven gezien de situatie van eerste verzoekende partij. Het was bovendien een goed draaiende zaak en dus zinloos voor de belagers indien eerste verzoekende partij niet meer zou instaan voor die zaak om het geld te kunnen inzamelen en afstaan."

Waar in de bestreden beslissingen wordt gewezen op de kansen die hun belagers zouden hebben gehad om hen te treffen en op hun regelmatige terugkeer naar hun stad waar zij volgens hun verklaringen werden vervolgd, stellen verzoekende partijen het volgende:

“Het ontbreekt verwerende partij geheel aan inlevingsvermogen. Het werd voor verzoekende partijen financieel te moeilijk om verder te leven in Barranquilla aangezien het spaargeld op was. Op dat ogenblik was de enige dienstige mogelijkheid voor verzoekende partijen om terug te verhuizen naar Santa Marta. Zij gingen bijna nooit naar buiten en leefden in constante angst. Bovendien was tweede verzoekende partij ernstig ziek en ook hiermee dienden zij rekening te houden wat betreft gezondheidszorg:

p. 6 CGVS man

(...)

p. 7 CGVS man

(...)

p. 9 CGVS vrouw

(...)

Wat betreft de redenen van de belagers om niet meteen eerst verzoekende partij aan te vallen, verwijzen verzoekende partijen naar hun uiteenzetting supra onder randnummer II.1.1. en wensen zij het volgende toe te voegen. Immers, verzoekende partijen kunnen niet de gedachten lezen van de belagers noch hebben de belagers aan hen meegedeeld om welke exacte reden zij uitstel hebben verleend aan eerste verzoekende partij. Zij kunnen aldus geen logisch en sluitend antwoord geven hierop en enkel navertellen wat zij persoonlijk hebben meegemaakt.”

Waar er in de bestreden beslissingen vraagtekens worden geplaatst bij hun houding, betogen verzoekende partijen als volgt:

“Opnieuw bewijst verwerende partij over geen enkele empathisch vermogen te beschikken. Zij stelt alles zeer simplistisch en gemakkelijk voor en hoewel zij erkent dat de situatie waarin verzoekende partijen zich op dat moment in hun leven bevonden, toch een bepalend aspect heeft gevormd, volhardt zij erin dat eerste verzoekende partij op onaannemelijke wijze heeft gehandeld. Het is uiteraard gemakkelijk om achteraf te beoordelen wat de logische keuze zou geweest zijn, maar op momenten van enorme angst en stress, is het niet merkwaardig dat men tracht kwetsbare geliefden te sparen en niet te overbelasten met andere stressvolle zaken. Eerste verzoekende partij kon dan ook niet helder nadenken en besloot haar zieke echtgenoot zo veel als mogelijk te beschermen:

p. 2 CGVS vrouw

(...)

p. 24 CGVS

(...)

Eerste verzoekende partij hoopte ook dat de situatie zou bedaren en probeerde het probleem zelf opgelost te krijgen. Derhalve diende zij zelf een klacht in bij la fiscalia:

p. 21 CGVS vrouw

(...)

Echter, toen zij werd aangevallen had zij geen keuze meer dan te vertellen aan haar echtgenoot wat er gaande was.”

Met betrekking tot hun tegenstrijdige verklaringen, wijzen verzoekende partijen op het volgende:

“Verwerende partij houdt allerm minst rekening met het feit dat tweede verzoekende partij pas veel later op de hoogte werd gebracht door haar partner over de gaande problematiek en zij persoonlijk niet is geconfronteerd geweest. Zij lag bovendien ook in het ziekenhuis toen de agenten waren langs geweest en dus beschikt zij niet over de details. Wat betreft het bedrag, beaamt tweede verzoekende partij dat zij niet goed op de hoogte was van het totaalbedrag dat werd geëist door de belagers en zij dacht dat 5.000.000 peso's het startbedrag was in plaats van het verhoogd bedrag. Tweede verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij hierover niet veel heeft gesproken en gevraagd aan tweede verzoekende partij daar dit zeer pijnlijke herinneringen naar boven brengt:

p. 14 CGVS man

(...)

Ook uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat tweede verzoekende partij zeer doorleefde verklaringen heeft afgelegd en bij momenten enorm emotioneel werd en hilde.

Wat betreft de documenten, meent tweede verzoekende partij wel op de hoogte te zijn van alle stukken die werden neergelegd door haar partner, maar dat verwerende partij haar niet correct heeft begrepen. Immers, tweede verzoekende partij ging ervan uit dat haar partner reeds alle documenten had neergelegd en dus zij zelf niets meer toe te voegen had waardoor zij niets vermeldde over de foto's neergelegd door eerste verzoekende partij.”

Verzoekende partijen besluiten dat de adjunct-commissaris bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hun ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd heeft.

Bovendien achten verzoekende partijen het niet ernstig te stellen dat de veiligheidssituatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn en dat zij niet eens – minstens – in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijzen daarbij op de aanwezigheid van gewapende groeperingen in 31 van de 32

provincies en op een stijging van gewelddadige sterfgevallen. Ook halen zij een rapport aan van Human Rights Watch waaruit zou blijken dat gewapende groepen zich schuldig blijven maken aan ernstig misbruik van burgers, zoals moorden, rekrutering van kinderen en verkrachting, en dat de autoriteiten er niet in slagen aan de slachtoffers effectieve bescherming te verlenen.

Verzoekende partijen besluiten dat het bijzonder onredelijk is te stellen dat zij zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren naar Colombia en er een menswaardig leven leiden en menen dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 29 februari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 20 november 2023 en aan de “Colombia: Country focus” van EUAA van december 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen schenden daar dit artikel betrekking heeft op de handelswijze van de commissaris-generaal na ontvangst van een volgend verzoek om internationale bescherming, terwijl de *in casu* door verzoekende partijen ingediende verzoeken om internationale bescherming een eerste verzoek om internationale bescherming betreffen. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren bij terugkeer naar hun land van herkomst, Colombia, te vrezen dat zij worden gedood door de aldaar aanwezige groeperingen. Nadat de vader van verzoekster in 1997 het slachtoffer werd van afpersing en werd gedood omdat hij weigerde te betalen, zou ook verzoekster vanaf 2021 het slachtoffer zijn geworden van verschillende pogingen tot afpersing en van bedreigingen. Ook zou verzoekster in oktober 2021 verwondingen hebben opgelopen omdat zij geduwd werd en onder haar motor belandde.

Ter staving van hun relaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van hun paspoorten, van hun identiteitskaarten, van een document van de *Unidad para las víctimas*, van foto's van de verwondingen die verzoekster opliep bij het motorincident, van *screenshots* van dreigberichten, van een aangifte en van een medisch document van verzoeker (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 5, map met 'documenten').

De paspoorten en identiteitskaarten kunnen de identiteit en de reisweg van verzoekende partijen staven, doch hebben geen betrekking op de feiten die verzoekende partijen zouden hebben genoot hun land te verlaten. Zoals in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt gesteld, beslaat het document van de *Unidad para las víctimas* een situatie die dateert uit het jaar 1997 en kan nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijken dat zij ingevolge de ontheemding van verzoekster en haar familie inmiddels bijna twintig jaar geleden in de toekomst nog enige vrees voor vervolging zouden hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist. Op de foto's met verwondingen staat niemand herkenbaar in beeld, zodat deze foto's geen bewijs vormen van de verwondingen die verzoekster verklaart te hebben opgelopen na de confrontatie met haar afpersers, noch van de pogingen tot afpersing of bedreigingen. Aan de *screenshots* van dreigberichten kan evenmin enige objectieve bewijswaarde worden toegekend, nu deze door om het even wie kunnen zijn opgesteld en ook enige manipulatie niet kan worden uitgesloten. De aangifte bevat louter de verklaringen van verzoekster over

de door haar aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Het medisch document geeft de gezondheidstoestand van verzoeker op 27 juni 2021 weer, maar heeft geen betrekking op de door verzoekende partijen aangevoerde feiten en vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekende partijen voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, benadrukt de adjunct-commissaris vooreerst dat de door verzoekende partijen geschetste gang van zaken niet als aannemelijk kan worden beschouwd. Hij licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt toe:

“Daarbij komen verscheidene eigenaardigheden naar voren in uw verklaringen en kan het zagezegde verloop van de door u aangebrachte problemen in wezen alreeds van in den beginne moeilijk overtuigen. Het oogt immers alreeds dadelijk weinig aannemelijk dat de vermeende afpersing, daaropvolgende zogenaamde bedreigingen en problemen die u met een geharde paramilitaire groepering zou hebben gekend, dermate lang zouden hebben kunnen aanslepen. Alreeds op 7 juni 2021 zou u voor het eerst door Los Conquistadores de la Sierra zijn benaderd en alreeds toen zou u hebben geweigerd om hun voorwaarden in te willigen (CGVS, p. 17). In deze mag het dus enigszins verbazen dat dergelijke vervolgers u gedurende meer dan anderhalf jaar in wezen uw leven zouden hebben laten verderzetten. U schetst per slot van rekening een erg grimmig beeld van de personen die u stelt te vrezen. De situatie in Santa Marta zou erg gevaarlijk zijn, de aanwezige gewapende groeperingen zouden er zeer machtig staan en beduidend wreed te werk gaan (CGVS, p. 15). Zo werden mensen die hen niet gehoorzaamden op brutale wijze om het leven gebracht. Het doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen dat u in wezen bijna twee jaar lang ongeschonden zou zijn weggekomen, terwijl u voortdurend en meermaals actief zou zijn blijven ingaan tegen de eisen die de paramilitairen u zouden hebben gesteld. Meer nog, alreeds in augustus 2021 zou u door de gewapende groepering zijn uitgeroepen tot militair doelwit, hetgeen in wezen zou hebben ingehouden dat eender wie u op eender welk moment van het leven zou hebben mogen beroven (CGVS, p. 21, p. 22). Dat u vervolgens tot in februari 2023, de maand waarin u uw land van herkomst verliet, aan een dergelijk fataal lot zou zijn kunnen ontkomen, is dus opmerkelijk te noemen. Men kan zich de vraag stellen met welke reden een geharde paramilitaire groepering dermate veel moeite zou ondernemen om u meermaals met de dood te bedreigen, en u daarbij in wezen de mogelijkheid zou hebben geboden om te ontkomen, zonder ooit concrete stappen in uw richting te ondernemen, nooit zou er een tastbare poging hebben plaatsgevonden om hun vermeende doelstellingen te bewerkstelligen (CGVS, p. 24).

Daarbij dringt de vaststelling zich op dat indien uw zagezegde belagers het werkelijk op u gemunt zouden hebben, zij in wezen reeds alle kansen zouden hebben gehad om u effectief te treffen, in casu quod non. Ook na uw zogenaamde problemen hun aanvang zouden hebben gevonden en u door de paramilitairen met de dood zou zijn bedreigd, leefde u tenslotte allerminst discreet. Pas in september 2021 trok u naar Barranquilla, maar ook na deze verhuis keerde u regelmatig terug naar de stad waar u zagezegd zou worden vervolgd (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 7). Indien de problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u ze voorwendt en er wat u en uw partner werkelijk sprake zou zijn geweest van een gevaar voor jullie leven, mag het verbazen dat jullie zich alsnog opnieuw richting jullie vermeende vervolgers zouden hebben begeven. Dat men in Colombia enkel toegang zou hebben kunnen krijgen tot medische zorg in het eigen departement is een bewering die u niet kan staven, als behoorlijk onlogisch naar voren komt en dan ook niet kan worden gevolgd (CGVS, p. 23). Daarbij staat deze uitleg enigszins in contrast met uw eerdere verklaring als zou u uw toen nog geheel onwetende echtgenoot net andere medische zorg hebben voorgewend om hem mee te krijgen naar Barranquilla (CGVS, p. 13). Indien u werkelijk dermate ernstige problemen zou hebben gekend met Los Conquistadores de la Sierra, een groepering waarvan u beweert dat ze ook buiten het gebied Santa Marta invloed en banden heeft, kan het moeilijk als aannemelijk worden beschouwd dat u na een vlucht alsnog naar de stad zou zijn blijven terugkeren (CGVS, p. 26). Daarenboven vestigden u en O. A. (...) zich in juni 2022 opnieuw definitief in Santa Marta en hebben jullie vervolgens steeds op hetzelfde adres verbleven tot jullie vertrek uit het land in februari 2023 (CGVS, p. 7). De door u bestempelde vervolgers zouden aldus ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om u te raken, in casu quod non. Daar komt bij dat leden van Los Conquistadores de la Sierra werkelijk de uitgelezen kans zouden hebben gekregen om hun plannen tot uiting te brengen toen zij u zouden hebben aangetroffen op uw motor in Santa Marta op het einde van oktober 2021 (CGVS, p. 22-23). U zou zich toen helemaal alleen in een kwetsbare positie hebben bevonden, met andere woorden een uiterst eenvoudig doelwit. Bovendien zou u op dat ogenblik reeds als militair objectief zijn gemarkeerd en zou toen reeds zijn opgeroepen om een einde te maken aan uw leven. Het mag vervolgens vreemd heten dat uw twee vermeende belagers u die dag eenvoudigweg zouden

hebben laten gaan, terwijl zij overduidelijk de bovenhand in de situatie zouden hebben gehad. Uw bijkomende verklaring, met name dat zij u toen niet zouden hebben kunnen doden omdat ze op dat moment geen wapen bij zich zouden hebben gedragen, kan daarbij moeilijk overtuigen. Indien u werkelijk een doelwit zou hebben gevormd voor de paramilitairen, indien deze geharde groepering het werkelijk op u gemunt zou hebben en u werkelijk zou hebben willen doden, komt het geheel aan uw beweringen omtrent dit vermeende incident als bijzonder weinig aannemelijk naar voren. Uw verklaringen moeten danig verder aan aannemelijkheid en geloofwaardigheid inboeten.

Ook de houding die u zich in het kader van de door u gestelde problemen zou hebben aangemeten en het gedrag dat u in een dergelijke context zou hebben gesteld, draagt bij aan de onaannemelijkheid van het door u aangebrachte relaas daar dit moeilijk in overeenstemming valt te brengen met de door u opgeworpen vrees. Zo mag het complete gebrek aan enige vorm van voorzorgsmaatregelen ten zeerste verbazen. U stelt dat u nooit zou hebben overwogen om in te gaan op de zogezegde afpersing, nooit zou u hebben overwogen om te luisteren naar hetgeen de paramilitairen u zouden hebben opgedragen (CGVS, p. 18, p. 19). U zou daaropvolgend zijn uitgeroepen tot militair doelwit en u zou meerdere doodsb bedreigingen hebben ontvangen. Daarbij zou u hebben geweten hoe de paramilitairen te werk gingen en dat mensen dergelijke weigeringen zouden hebben bekocht met hun leven (zie tevens infra). Het kan bijgevolg moeilijk overtuigen dat u onder dergelijke omstandigheden werkelijk nooit iets zou hebben ondernomen om uzelf en uw gezin enigszins in veiligheid te brengen (CGVS, p. 19, p. 20). Eveneens bevreemdend ogen uw verklaringen als zou u ten tijde van de door u beweerde problemen nooit toekomstgericht hebben nagedacht en nooit hebben stilgestaan bij eventuele ontwikkelingen. Dat u welbewust en weloverwogen de beslissing zou hebben genomen om niet toe te geven aan de vermeende afpersing en de paramilitairen niet maandelijks een bedrag te overhandigen, maar vervolgens geen seconde zou hebben stilgestaan bij de mogelijke consequenties hiervan, komt – zeker wanneer de door u verklaarde veiligheidscontext en ook uw familiale geschiedenis (zie infra) in acht wordt genomen – niet bepaald als aannemelijk naar voren.

Evenmin aannemelijk te noemen is het zogenaamde gegeven dat u aanvankelijk uw partner op geen enkele manier op de hoogte stelde van de vermeende problemen waarmee u zou zijn geconfronteerd. Pas in oktober 2021 en dus meer dan vier maanden nadat u voor het eerst door Los Conquistadores de la Sierra zou zijn benaderd en nadat u het zogezegde motorincident zou hebben meegemaakt, zou u voor het eerst aan uw man hebben verteld wat er gaande zou zijn geweest (CGVS, p. 18, p. 24; CGVS partner, p. 12). Dat u O. A. (...) gedurende maanden in het ongewisse zou hebben gelaten omtrent het zogezegde gevaar dat boven jullie hoofden zou hebben gehangen, kan moeilijk overtuigen. Uw uitleg, met name dat uw partner in diezelfde periode worstelde met gezondheidsproblemen en medische zorgen en dat u hem niet nog meer bekommernissen zou hebben willen bezorgen, kan hiervoor onvoldoende verschooning bieden (CGVS, p. 21, p. 24). Hoewel er beslist kan worden ingezien dat de medische toestand van uw partner op dat ogenblik een bepalend aspect in jullie levens heeft gevormd, mag het toch enigszins merkwaardig heten dat u uw levenspartner niet op de hoogte zou brengen van de aanzienlijke risico's die u zou hebben gelopen. Daarenboven komt uit uw verklaringen naar voren dat niet enkel u, maar uw hele familie door de zogenaamde vervolgers, zou zijn bedreigd waardoor dus ook uw partner in gevaar zou hebben verkeerd (CGVS, p. 21). Dat u O. A. (...) wekenlang zelfs niet zou hebben gewaarschuwd over het zogenaamde gegeven dat hij een doelwit zou hebben gevormd voor een genadeloze gewapende groepering en hem niet zou hebben verteld dat jullie gezin in het vizier zou zijn genomen, kan in wezen geenszins overtuigen indien er werkelijk sprake was van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade wat jullie betreft. Deze vaststelling doet onafwendbaar verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u naar voren geschoven asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ogen daarbij nog des te merkwaardiger, gezien de – zoals hierboven reeds aangeraakte – algehele veiligheidscontext die u schetst en het familieverleden dat u aanbrengt. Eerder in deze beslissing werd reeds aangebracht dat u een weinig fraai beeld ophangt van de algehele veiligheidssituatie, alsook de groepering die u stelt te vrezen (CGVS, p. 14-16). In uw omgeving zouden aanvallen deel hebben uitgemaakt van het dagelijkse leven, zouden de paramilitairen genadeloos hebben opgetreden en een beduidende hoeveelheid macht hebben tentoongespreid. Daarbij zou vacuna oftewel afpersing eveneens genormaliseerd zijn, hetgeen algemeen geweten zou zijn geweest onder de handelaars en bevolking. Mensen die niet deden wat hen door de gewapende groeperingen werd gevraagd, zouden onverbidde lijken zijn vermoord. Daarenboven mag blijken dat uw vader en drie van uw neven in 1997 door leden eenzelfde paramilitaire beweging om het leven werden gebracht nadat zij hadden geweigerd om een van hen geëist afpersingsbedrag te betalen (CGVS, p. 16). Dit in rekening gebracht, oogt het des te minder aannemelijk dat u amper voorzorgsmaatregelen zou hebben getroffen en de door u verklaarde problemen niet zou hebben gedeeld met uw levenspartner. Overigens kan vanuit deze optiek nog worden toegevoegd dat het eigenlijk reeds van in den beginne onaannemelijk oogt dat u en O. A. (...) voordien nooit de mogelijkheid van een eventuele afpersing en dan te volgen strategie zouden hebben besproken. Jullie waren immers de eigenaars van een goed draaiende zaak, die gekend was in de omgeving en goed was georganiseerd (CGVS, p. 7-8). Doorheen het persoonlijk onderhoud laat u daarnaast meermaals uitschijnen dat het betalen aan gewapende groeperingen volstrekt niet strookt met uw principes. Dat jullie dan de ruimere context in acht genomen, dit onderwerp nooit zouden hebbenorgesproken doet zodoende de wenkbrauwssituatie fronsen indien de paramilitairen werkelijk een zodanig sterke greep zouden hebben gehad over

uw regio. Het door u naar voren geschoven asielrelaas kan met andere woorden geheel niet als aannemelijk worden beschouwd."

Door in hun verzoekschrift te laten gelden dat zij vermoeden *"dat ze werden gerust gelaten omdat ze zeiden dat ze het wel gingen betalen, maar op dat ogenblik zelf nog niets konden voorschieten omwille van de moeilijke situatie"* verklaren verzoekende partijen niet dat hun vervolgers verzoekster haar leven gedurende meer dan anderhalf jaar zouden hebben laten verderzetten, terwijl mensen die leden van *Los Conquistadores de la Sierra* niet gehoorzaamden volgens hun verklaringen op brutale wijze om het leven gebracht werden. Verzoekende partijen wijzen er ook nog op dat zij in de tussentijd Santa Marta hadden verlaten en naar Barranquilla waren verhuisd, doch hiermee doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij volgens hun verklaringen na hun verhuis naar Barranquilla nog regelmatig terugkeerden naar Santa Marta, waar zij zouden worden vervolgd. Het smoesje dat verzoekster zou hebben verzonnen om haar afpersers af te schepen – met name dat zij haar terrein zou verkopen – dateert van december 2022 en kan niet verklaren waarom de bendeleden gedurende de lange tijd daarvoor geen tastbare pogingen ondernamen om hun doelstellingen te bewerkstelligen. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom het gegeven dat verzoekster een vrouw is, zou kunnen verklaren dat de bendeleden gedurende zulke lange tijd nalieten om – behoudens het uiten van doodsb bedreigingen – concrete stappen te ondernemen om het afpersingsgeld te bekomen.

Verder laten verzoekende partijen gelden dat het voor hen financieel te moeilijk werd om in Barranquilla verder te leven aangezien hun spaargeld op was en dat terug verhuizen naar Santa Marta voor hen op dat ogenblik de enige dienstige mogelijkheid was. Hiermee verklaren zij evenwel niet dat zij ook reeds voor hun definitieve terugkeer naar Santa Marta – en dus vóór hun financiële moeilijkheden – nog regelmatig terugkeerden naar deze plaats waar hun problemen zich stelden. Evenmin verklaren zij met dit betoog dat hun vervolgers hen in de periode van hun definitieve vestiging terug in Santa Marta in juni 2022 tot hun vertrek uit Colombia in februari 2023, ondanks de vele doodsb bedreigingen, niets hebben aangedaan en geen concrete stappen hebben ondernomen om het door hen gevraagde afpersingsgeld te bekomen. Dat zij de gedachten van hun beweerde belagers niet kunnen lezen, verandert hier niets aan. Door voorts nog louter te wijzen op de gezondheidssituatie van verzoeker en hun verklaringen daarover te citeren, staven zij hun door de adjunct-commissaris onlogisch geachte bewering dat men in Colombia enkel toegang zou kunnen krijgen tot medische zorg in het eigen departement nog steeds niet.

Verzoekende partijen halen nog aan dat het op momenten van enorme angst en stress niet merkwaardig is *"dat men tracht kwetsbare geliefden te sparen en niet te overbelasten met andere stressvolle zaken"* en betogen dat verzoekster niet helder kon nadenken en besloot om haar zieke echtgenoot – verzoeker *in casu* – zo veel als mogelijk te beschermen. Door verzoeker onwetend te houden van de enorme risico's die hij liep, heeft verzoekster hem evenwel allerminst beschermd. Dat verzoekster meer belang hecht aan de gezondheid van verzoeker dan aan diens veiligheid is, in de door verzoekende partijen geschetste context zeer weinig aannemelijk. Verzoekende partijen kunnen deze nalatigheid van verzoekster ook niet verschonen door te wijzen op de angst en de stress die verzoekster zou hebben gekend. Deze angst en stress hebben haar immers kennelijk ook niet belet om helder na te denken over haar principes om nooit te betalen aan de bendes, die dat geld dan zouden gebruiken om wapens te kopen en mensen te vermoorden (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Ook de in de geschetste familiale context en de algemene veiligheidscontext bevreemdende hoop dat de situatie zou bedaren en dat zij het probleem zelf zou oplossen via een klacht bij *la fiscalía* kan niet verschonen dat verzoekster verzoeker geheel in het ongewisse liet van de onveilige situatie waarin deze zich bevond.

Aldus slagen verzoekende partijen er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbij komen nog de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster opgenomen markante inconsistenties in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partijen:

"Het doet ten eerste verbazingwekkend aan dat jullie verklaringen op verscheidene essentiële punten werkelijk uiterst van elkaar verschillen, te meer gezien zowel u als O. A. (...) beweert dat u hem alle details omtrent de vermeende problemen zou hebben toegelicht (CGVS, p. 25; CGVS partner, p. 12). Zo beweert uw partner dat u in december 2021, toen u voor het eerst zou zijn geconfronteerd met een lid van een gewapende groepering, dat deze persoon deel zou hebben uitgemaakt van Los Conquistadores de la Sierra, dezelfde groepering als diegene waarmee u later de zogenaamde afpersingsproblemen zou hebben gekregen (CGVS partner, p. 10). U stelt daarentegen dat het toen zou zijn gegaan om een prominent persoon van een andere groepering, met name Los Panchencas (CGVS, p. 13, p. 17). Eigenaardig genoeg blijken jullie evenmin eenduidig over de concrete omstandigheden waarin u voor het eerst zou zijn benaderd omtrent een te betalen vacuna. U geeft te kennen dat er voor het eerst afpersingsgeld zou zijn geëist op 7 juni 2021 en dat u op dat moment persoonlijk zou zijn aangesproken door twee personen in uw handelszaak (CGVS, p.

17). O. A. (...) verklaart echter dat deze eerste zogenaamde confrontatie met afpersing zich zou hebben voorgedaan in september 2021, alsook dat u niet persoonlijk zou zijn benaderd dan wel dat de zogezegde belagers u zouden hebben opgebeld (CGVS partner, p. 12). Ook jullie verklaringen omtrent de verscheidene opeenvolgende bedragen die zouden zijn geëist stemmen allerminst overeen. Daar waar u te kennen geeft dat u initieel 1.000.000 Colombiaanse peso's zou hebben moeten betalen en dit een week later zou zijn opgetrokken tot 5.000.000 peso's, beweert uw partner dat het startbedrag reeds 5.000.000 peso's zou hebben omvat en dat dit vervolgens zou zijn verdubbeld tot 10.000.000 peso's (CGVS, p. 17, p. 19; CGVS partner, p. 12). Dat jullie er zowaar niet in slagen om coherente verklaringen af te leggen omtrent dermate cruciale aspecten, mag ten zeerste verbazen. Verder komt naar voren dat u het heeft over tot wel vijf of zes zogenaamde dreigberichten aan uw adres, terwijl uw man het slechts houdt op drie vermeende dreigberichten (CGVS, p. 21; CGVS partner, p. 12). U verklaart met andere woorden zowaar bijna het tweevoudige. Ook valt het op dat O. A. (...) stellig beweert dat er op geen enkel moment door de Colombiaanse autoriteiten zou zijn opgetreden en dat er na het neerleggen van de aangifte werkelijk nooit iets zou zijn ondernomen (CGVS partner, p. 13). U brengt immers naar voren dat u na het indienen van uw klacht wel degelijk nog bezoek zou hebben ontvangen vanwege twee agenten die tot de gespecialiseerde Gaula-eenheid zouden hebben behoord (CGVS, p. 13). Daar komt nog bij dat u volgens uw eigen verklaringen, bij het zagezegd plaatsvinden van het vermeende motorincident eind oktober 2021, slechts een enkele dag naar Santa Marta zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 22). U zou er slechts een dag zijn geweest en nog diezelfde dag weer naar Barranquilla zijn gereisd. Daar staat tegenover dat uw partner vreemd genoeg beweert dat u toen niet een dag, maar twee dagen in Santa Marta zou hebben doorgebracht (CGVS partner, p. 13). Dergelijke fundamentele tegenstrijdigheden omtrent wat in wezen de kern is van jullie asielrelaas, doen de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven en daarbij ook onvermijdelijk jullie algehele geloofwaardigheid stevig wankelen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze verscheidene in het oog springende tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, volhardt u slechts in uw eigen versie van jullie verklaringen en beweert u niet te weten waarom deze zo verschillend blijken, hetgeen bezwaarlijk als verschoning kan gelden en uw reeds aanzienlijk aangetaste geloofwaardigheid niet weet te herstellen (CGVS, p. 25-26). Het gegeven dat de verklaringen van u en uw partner, bovenop het alreeds onaannemelijk karakter ervan, hoogst inconsistent blijken te zijn, is verder nefast voor uw algehele geloofwaardigheid en die van de door u naar voren geschoven problemen en vrees.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook uw eigen verklaringen niet geheel coherent blijken te zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelt u immers, wanneer u hier expliciet naar wordt gevraagd, dat uw handelszaak waarvan sprake zou zijn gesloten op precies 3 augustus 2021 (CGVS, p. 8). Later brengt u dan weer naar voren dat deze zaak voor het laatst zou zijn geopend op 30 juli 2021, de zogenaamde dag van de deadline die uw vermeende vervolgers u zouden hebben opgelegd toen zij vacuüm zouden zijn beginnen eisen, en dat uw winkel nadien niet meer open zou zijn gegaan (CGVS, p. 20). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, stelt u dan weer dat het wel degelijk 3 augustus 2021 zou zijn geweest maar dat de winkel ook enkele dagen gesloten zou zijn geweest voor een ontsmetting in het kader van de covidpandemie, hetgeen tevens niet geheel overeen lijkt te stemmen met uw eerdere beweringen en in wezen als weinig dienstige uitleg voor de vastgestelde discrepantie kan worden beschouwd. Daarbij valt het op dat u evenmin consistent blijkt te zijn wat betreft uw verklaringen omtrent uw opeenvolgende woonplaatsen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nog te kennen dat u in het jaar 2019 zes maanden in de stad Barranquilla zou hebben doorgebracht, om vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uw verklaringen aan te passen en te beweren dat u in de periode tussen september 2021 en juni 2022 in Barranquilla zou hebben verbleven (CGVS, p. 5; Verklaring DVZ, vraag 10). Dit verschil is opmerkelijk te noemen, gezien u deze verhuis naar Barranquilla rechtstreeks in verband brengt met de vermeende vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dat deze u ertoe zouden hebben genoopt om Santa Marta te verlaten (CGVS, p. 13). Gevraagd naar deze ongerijmdheid, herhaalt u slechts uw latere verklaringen, hetgeen uiteraard geen afbreuk doet aan de duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheid. Uw geloofwaardigheid komt nog verder op de helling te staan."

Verzoekende partijen laten gelden dat verzoeker pas veel later door verzoekster op de hoogte werd gebracht over de problematiek en dat verzoeker niet persoonlijk geconfronteerd is geweest. Dit neemt niet weg dat zij beiden verklaarden dat verzoekster verzoeker alle details over de vermeende problemen heeft toegelicht en dat dan ook mag worden verwacht dat zij daarover gelijkluidende verklaringen afleggen. Door voorts nog te beamen dat verzoeker niet goed op de hoogte was van het totaalbedrag dat werd geëist en hij dacht dat 5.000.000 peso's het startbedrag was in plaats van het verhoogd bedrag, werpen verzoekende partijen geen ander licht op de aangehaalde tegenstrijdigheden. Verzoekster verklaarde hierover dat zij verzoeker alles had uitgelegd en dat dit ook staat in de klacht die zij beiden neerlegden (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Het betoog dat verzoeker hierover niet veel heeft gesproken en gevraagd daar dit zeer pijnlijke herinneringen naar boven brengt, kan de aangehaalde tegenstrijdigheid dan ook niet verschonen. In tegendeel, dit getuigt veeleer van een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Het voorgaande betoog kan bovendien geen enkele afbreuk doen aan de vaststelling dat ook de eigen verklaringen van verzoekster niet geheel coherent waren, een vaststelling die door verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet wordt

weerlegd. Door er louter op te wijzen dat verzoekster zeer doorleefde verklaringen heeft afgelegd en bij momenten enorm emotioneel werd en huilde, slagen zij er immers niet in de verschillende tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen die zij beiden aflegden en tussen verzoeksters verklaringen te verschonen, laat staan te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte acht de adjunct-commissaris het nog opmerkelijk dat verzoeker, die zich eenzelfde vrees voor vervolging toemeet als verzoekster en zich daarbij volledig baseert op de problemen die verzoekster naar voren schuift, op bepaalde cruciale vlakken een opvallende onwetendheid aan de dag legt. Hij licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt toe:

“Zo mag blijken dat O. A. (...) eigenlijk geen weet heeft van de documenten en stavingstukken die jullie voorleggen ter ondersteuning van jullie asielaanvraag (CGVS partner, p. 9). Hij geraakt in wezen niet verder dan het vermelden van jullie identiteitsdocumenten en de aangifte die u deed bij de Colombiaanse autoriteiten. Uw partner blijkt verbazingwekkend genoeg geheel niet op de hoogte van het feit dat u foto's van uw zogenaamde verwondingen, alsook screenshots van de vermeende dreigberichten die u zou hebben ontvangen, heeft ingediend. Tevens eigenaardig oogt het zogenaamde gegeven dat jullie onderling, nadat u uw partner zou hebben ingelicht over de zogenaamde problemen waarmee u te maken zou hebben gekregen, in wezen niet meer over desbetreffend onderwerp zouden hebben gesproken (CGVS partner, p. 14). Een dergelijke markante desinteresse in wat in wezen jullie eigen asielmotieven zijn, reflecteert tevens danig negatief op de geloofwaardigheid van het door jullie aangebrachte asielrelaas. Deze vaststelling, bovenop de reeds hierboven aangetoonde flagrante tegenstrijdigheden, maakt dat er bezwaarlijk nog enig geloof kan worden gehecht aan jullie beweringen.”

Verzoekende partijen stellen dat verzoeker wel op de hoogte was van alle stukken die door verzoekster werden neergelegd, maar dat hij niet correct werd begrepen. Zij betogen dat verzoeker ervan uitging dat verzoekster reeds alle documenten had neergelegd en dat hij dus zelf niets meer toe te voegen had en daardoor niets vermeldde over de foto's die verzoekster had neergelegd. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier van verzoeker. Daaruit blijkt immers duidelijk dat verzoeker verklaarde dat verzoekster naast het paspoort en de identiteitskaarten enkel de klacht van *La Fiscalía* had neergelegd en niets anders (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekende partijen de door hen aangevoerde bedreigingen en pogingen tot afpersing en de vrees die zij daaraan koppelen niet aannemelijk maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er

toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota van 29 februari 2024 op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij verwijzen ligt immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN